

vilde foredrage Noget, som stred mod Sædeligheden, og at der derfor i den almindelige Lovgivning var tilstrækkelig Tjæle til at forhindre, at noget Saadant kom frem, som var i Strid med Loven. Hvor vidt det har været Tilfældet eller ikke, er Noget, som kun kan komme frem ved nærmere Undersøgelse af Tilfældets særegne Betskaffenhed; men det forekommer mig, at, hvad jeg har anført, er tilstrækkeligt til at vise, at der ved denne Leilighed ikke har været Spørgsmaal om en aabenbar Tilfældesættelse af Grundlovens § 88. Der har været Spørgsmaal om, hvor vidt der i det givne Tilfælde kunde være Tjæle i andre Lovbestemmelser til at hindre Noget, som maa siges at være ikke blot utilbørligt, men ulovligt, og nu vide De Herrer, at der i Følge vor Lovgivning og særlig i Følge Grundloven er en let Afgang for dem, der maatte søle sig brøstholdne ved de Bestemmelser, der tages af Dvirigheden, til at gjøre Rigtigheden af disse Afgjørelser til Gjenstand for yderligere Prøvelse og Undersøgelse. Den onnevisende Mormonprædikant, hvem det blev negtet at afholde Foredrag ved den paagjældende Leilighed i Storeheddinge, vilde kunne have klaget over dette Forbud ved den overordnede Dvirighed, han vilde kunne have gaaet til Politimesterens nærmeste Foresatte, til Dverpolitivirigheden, og dersom det ikke havde hjulpet, til Justitsministeren; men han har ikke gjort Noget af dette. Han vilde efter Grundlovens § 72 kunne have bragt Spørgsmaalet om Forbudets Berettigelse ind til Afgjørelse for Domstolene, men ei heller dette har han gjort, og jeg tillader mig at minde om, at, naar Alt kommer til Alt, tilkommer Afgjørelsen af, hvorvidt Dvirigheds handlinger have været berettigede eller ikke berettigede, Domstolene. Han har som sagt ikke gjort Noget af alt dette, men der er heller ikke fra nogen anden Side kommet nogen som helst Klage ind til Justitsministeren angaaende dette Forhold. Som Følge deraf forekommer det mig, at der heller ikke har været Anledning for Justitsministeren til at paabyde nogen særlig Undersøgelse af dette Forhold; thi der har ikke været Spørgsmaal om Krænkelse af Principerne i Grundloven, men der har i alt Fald kun kunnet være Spørgsmaal om, hvorvidt det enkelte Tilfælde efter sin særlige Betskaffenhed var afgjort paa rigtig eller urigtig Maade af Underdvirigheden. Jeg forstaar jo meget godt, at man ikke mener, at det kan være af afgjørende Betydning, at der ved den paagjældende Leilighed var Spørgsmaal om en Mand, der aabent vedkjendte sig Mormonismens vrang Lærdomme, og jeg forstaar, at man kan have den Mening, at Grundlovens Principer og Grundsatninger i den Grad maa være hellige og maa opretholdes, at man maa lufte Dinene for, at der i det paagjældende Tilfælde kunde drages Nytte af disse Grundsatninger af Personer, der i øvrigt udfolde en Virksomhed, der maa siges at være i høi Grad fordærvelig og ødelæggende for Samfundet. Jeg forstaar, at man

kan anse det for nødvendigt at se bort fra de store Ulfker, som disse Personer, hvorum der ved denne Leilighed er Spørgsmaal, have bragt over mange Familier og enkelte Borgere heri Landet. Man kan mene, at det er nødvendigt at lufte Dinene for alt dette, naar der er Spørgsmaal om de almindelige Grundsatninger i Grundloven og deres Opretholdelse; man kan mene, at det er nødvendigt at hæbde deres Opretholdelse, selv lige over for falske Mormonprædikanter; men dette kan som sagt kun komme til Anvendelse, for saa vidt der er Spørgsmaal om almindelige Grundsatninger i Grundloven. Sagen stiller sig anderledes, naar der kun kan være Tale om, hvorvidt en af Dvirigheden i et enkelt Tilfælde truffen Bestemmelse maatte være mere eller mindre rigtig. At der har været negtet Tilladelse til at holde Foredrag eller Samling i Raskov for 2 à 3 Maanedes siden, er mig, som bemærket, fuldkommen ubekjendt. Jeg veed altsaa heller ikke, hvor vidt det har været en Mormonprædikant, eller hvem det har været, der har ønsket at holde Foredrag. Jeg gjentager kun, at ogsaa med Hensyn til dette Forhold er ingen som helst Klage kommen til min Kundskab. Man kunde maasse mene, at der havde været Opfordring for Justitsministeren til at indhente og erhverve Dplysninger, naar saadanne ikke alt vare meddelte. Det er imidlertid en Selsølgje, at om at gjøre noget Saadant kunde der først blive Tale, naar der blev givet Anledning til at gjøre det. Det er aabenbart, at en Justitsminister ikke kan begjære Dplysninger om et Faktum, naar han ikke aner, at Faktum har fundet Sted. En saadan Anledning ville maasse de ærede Forespørgere mene var givet, ved at deres Forespørgsel blev anmeldt. Jeg skal nu ikke opholde mig ved, at der i denne Forespørgsel ikke engang er paapeget bestemte Fakta. Det er ikke sagt, ved hvilken Leilighed og naar et saadant Forbud har været givet; ikke heller er den Forsamlings Karakter, som er nævnet, angiven. Det hedder ganske i Almindelighed, hvor vidt det er Justitsministeren bekjendt, at Politimestrene i Storeheddinge og Raskov have forbudt offentlige Forsamlinger under Lag. Om det er for nylig, om for flere Aar siden, om det var en Forsamling, hvis Afholdelse begjæredes af Mormoner eller andre Personer, er ikke antydet med et Ord. Justitsministeren vilde altsaa i Henhold til en saadan anmeldt Forespørgsel ikke kunne rette Forspørgsel om et bestemt Faktum, men skulde ganske almindelig anfille Indvifition om, hvorvidt der i en nærmere eller fjernere Fortid maatte være passeret Noget, som mulig kunde ligge til Grund for Forespørgslen; men jeg slyr ikke at tilspø, at selv om der i denne Forespørgsel havde været nævnt bestemte Forsamlinger, bestemte Leiligheder, vilde jeg ikke have fundet mig foranlediget til at indhente Dplysninger angaaende disse Fakta. For det Første forekommer det mig, som sagt, at det